Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації „Svoboda", 81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.
Телеф.: BErgen 4-0237, 4-0807
Телеф. УНО: BErgen 4-1016

РІК LX. Ч. 33. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 9-го ЛЮТОГО 1952. П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS No. 33. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 9, 1952. VOL. LX.

АРНАЛ НОВИМ АДМІНІСТРАТОРОМ ЦІН

Вашингтон. — Президент Труман призначив Елиса Арнала на одне з найвідповідальніших становищ під теперішню пору, тобто на голову Бюра Стабілізації Цін. Арнал це колишній губернатор стейту Джорджія, тепер адвокат в місті Атланта, — ще молода людина, бо має 44 роки життя. Він приходить на місце Майкела ДіСала, що зголосив свою кандидатуру на сенатора з стейту Огайо, та залишає своє становище 15 лютого. Приймаючи іменування, що його мусить ще ствердити Сенат, Арнал заявив, що він вважає це „зазивом до обов'язку". Серед деяких кіл панує переконання, що призначення Арнала має признаки особистої прихильности президента Трумана, бо Арнал твердив, що Труман буде поновно кандидатом на президента. У 1948 р. Арнал теж передбачив поновний вибір Трумана у своїй книжці п. з. „Чого нарід собі бажає". Конгресмени прихильно зустрінули призначення Арнала на це дуже „миле" становище, що на ньому важко втриматися з уваги на безконечні домагання підвишки платень, а з ним черґується підвишка цін. І так у безконечність . . .

Ще одна проба для наладнання нафтового спору в Ірані

Вашингтон.—Світовий Банк оголошує віднову переговорів з Іраном в справі експлуатації нафтових багатств в тій країні. Нова група фінансових фахівців, під проводом місто-президента банку Роберта Л. Гарнера, виїздить з Вашингтону в суботу на переговори з іранськими урядовцями. Цю справу обговорювали в банкових колах кілька місяців, одначе на початку останнього місяця натрапила вона на такі перешкоди з боку іранського уряду, що треба було відкликати банкових представників з Ірану. Тепер справа взяла несподіваний оборот і банк посилає свою місію з новою надією на успіх. Світовий Банк має вироблені пляни для віднови нафтових операцій, що з них дохід мали б ділити між банк і іранський уряд. Мали б зорганізувати окрему корпорацію, що продавала б придбану іранську нафту давній Англо-Іранській Спілці.

Труман одобрює кандидатуру сен. Керра на президента

Вашингтон. — През. Труман висловив свою згоду на заміри сен. Роберта С. Керра з Оклагоми бути кандидатом на президента з Демократичної партії під час партійних правиборів у стейті Небраска. З цього приходять деякі політичні провідники до висновку, що президент хоче таким способом послабити кандидатуру сен. Естеса Кіфовера. Одначе Керр каже, що він за кандидатуру Трумана, хіба, що Труман не схоче кандидувати.

Керівники кампанії за кандидатуру ген. Двайта Д. Айзенгавера дістали вісті з Парижу, що він буде вести свою передконвенційну кампанію з Парижу і не вернеться до Злучених Держав раніше. Це називають „кампанією в однострою", одначе тому, що він не являвся б на публічних зборах — таку кампанію не вважали б за незгідну з його військовим становищем.

Пляни комуністичної революції на суді в Лос Анджелес

Лос Анджелес. — Прокурор, що обвинувачує 15 провідних комуністів перед федеральним судом, виступив з закидом, що підсудні це професійні революціонери, які робили всякі можливі змагання, щоб знищити всякий слід конституційної демократії, згідно з навчанням Карла Маркса. „Ми докажемо, що ці підсудні, при допомозі Комуністичної партії в Каліфорнії, навчали, що члени Комуністичної партії мають бути завжди готові почати дію, як тільки буде виданий наказ. Вони навчали, як паралізувати електрівні, систему транспортів, великі промислові підприємства, що становлять осередок нашої економічної сили; як вони плянували викликати хаос і замішання насильними й незаконними способами, щоб тільки скинути і знищити наш уряд і щоб настановити диктатуру пролетаріяту" — продовжував прокурор. Він пред'явив лісту з 627 доказами, — це в більшій частині партійні документи. Уряд має теж свідків, що брали участь у комуністичній підготові до заворушень. На чолі обвинувачених стоїть Вилйєм Шнайдерман, що його вважають головою Комуністичної партії в ЗДА.

Прокуратор поставив свідків, які потвердили, що підсудні робили те, що їм закидає акт обвинувачення. Крім того уряд предложив серед документів виїмки з кількох книжок, що їх уживали як підручників при навчанні в таємних комуністичних школах. Оборона просто збентежена таким матеріялом і не знає, як його опрокинути. Оборонці обмежуються до жадання відтягнути такі матеріяли з судового протоколу, одначе суддя відкидає їх внески.

● Зголошено в Сенаті законопроскт, що забороняє реклямувати алькогольні напитки в радіо.

ПУБЛІЧНІ МІСЦЯ РОЗВАГИ ДЛЯ СТАРШИХ ОСІБ

Олбені, Н. Й. — Об'єднана Законодавча Комісія для Проблем Старечого Віку передала стейтові законопроскт на створення спеціяльних осередків для розваги осіб понад 60 років життя в публічних школах на такий лад, як існують розваги для дітей. На підтримку таких осередків мали б призначувати фонди по половині міські управи й стейт. Щоб програму посунути вперед законопроскт пропонує виплатити $50,000 з стейтових фондів. Сен. Тамес Десмонд з Нюбурґ каже, що такий проскт має на цілі „стримати старіння і додати нової заохоти для пристаркуватих людей". Проскт мала б увести в життя рада розваги, складена з п'яти осіб при стейтовім департаменті виховання. Програма охоплює м ін. такі справи: умове пристосування до оточення з метою найти собі товариство; створення середовища для запевнення почуття особистої безпеки і постійности відносин; привернення особистої спосібности, щоб найкраще використати час. Інший законопроскт передбачує призначення окремих відділів по шпиталях для умово хворих на виключний ужиток стариків, що, хоч не належать до умово упосліджених, то все таки не мають доволі сил, щоб дати собі раду.

НОВИЙ АМБАСАДОР ДО МОСКВИ

Джордж Ф. Кенан, професійний дипломат та знавець східно-европейських справ, включно з російською мовою, призначений президентом Труманом на важливий пост американського амбасадора в Москві. Президент Труман приняв рівночасно резигнацію з цього посту дотеперішнього амбасадора, адмірала Алена Кірка.

КЕНАН НАЙМЕНОВАНИЙ АМБАСАДОРОМ ДО МОСКВИ

Вашингтон. — Президент Труман формально призначив Джорджа Ф. Кенана, професійного дипломата, на становище амбасадора до Москви, звільняючи водночас теперішнього амбасадора адмірала Алана Дж. Кірка з того посту. Кенан, як звісно, автор американської політики „стирмування Совєтського Союзу. — Якщо його найменування буде затверджене Сенатом, він виїде на новий пост на весну. Тепер він працює при Інституті Вищих Наук в університеті Принстон, Н. Дж.

Висловлюючи своє признання для праці адмірала Кірка на становищі амбасадора, президент заявив, що його місія була важка. Зголошуючи свою резигнацію, адм. Кірк написав президентові, що з уваги на свою півтретя-річну працю в Москві „потрібна зміна". Це вказувало б, що Кірк перейде в стан спочинку. Новий амбасадор служив як дипломат в Совєтськім Союзі і сусідніх країнах, відбував подорожі по Балтійських державах, працював при амбасаді в Берліні, Відні й Празі й тому його вважають за високо кваліфікованого дипломата. На пост у Москві надається тому, що знає добре російську мову. Він був автором славної тепер статті в „Квартальнику Закордонних Справ" з підписом — „Мр. X.", в 1947 р., у якій поставив засаду, що Росію треба спиняти в її імперіялістичній агресії, одначе не нападати на неї.

56 сенаторів за обмеження договорів

Вашингтон. — П'ятьдесять-шість сенаторів об'єдналися для виключування договорів або порозумінь самого президента з чужинними урядами з клявзулями, які обмежують суверенність Злучених Держав. Сенатор Брікер, республіканець з Огайо, твердить, що цей рух звернений проти ухвал Об'єднаних Націй, які обмежують суверенність ЗДА. Резолюцію за переведення поправки підписали 43 республіканці і 13 демократів.

В КОРЕЇ АЛІЯНТИ ПОГОДИЛИСЬ НА ОБГОВОРЕННЯ КОМУНІСТИЧНИХ ПРОПОЗИЦІЙ

Токіо. — Аліянтські представники на переговорах в справі перемир'я в Кореї повідомили комуністичних делеґатів про свою готовість обговорити комуністичні пропозиції відносно політичної конференції для замирення в Кореї впродовж трьох місяців після підписання перемир'я. Аліянти рівночасно запропонували спільну сесію в цій справі на суботу рано. Комуністи пропонували цю політичну конференцію після перемир'я для обговорення таких справ, як евакуація чужих військ з Кореї та інших проблем, зв'язаних з положенням на Далекому Сході. Тому, що в комуністичних пропозиціях є згадка про уряди Північної Кореї і „Народної Китайської Республіки", аліянтські представники побоюються, що за цим може скриватися комуністична хитрість, щоб в той спосіб підступно домогтися від аліянтів формального визнання цих псевдо-урядів. Тим часом аліянтський і комуністичний військовий підкомітети в Панмунджом продовжували вчора свої наради, йдучи на деякі взаємні компроміси. Аліянти відступили від свого дотеперішнього домагання, щоб в обмін полоненими включити теж інтернованих комуністами цивільних південних корейців, а комуністи погодились на збільшення кількости аліянтських військ в процесі ротаційних змін.

АДЕНАУЕР ПОВТОРЮЄ НІМЕЦЬКІ ДОМАГАННЯ

Бонн, Німеччина. — Західно-німецький канцлер д-р Конрад Аденауер, відкриваючи сесію федерального парляменту, заявилв, що відроджена Західна Німеччина не відступить від свого домагання демократичних вольностей для населення Саарщини та не пішле своєї молоді до боротьби під північно-атлантійським командуванням, в якому вона не мала б голосу. У відповідь на його заяву не було ще жадної реакції з боку парляменту і тому важко передбачити, як він до цих справ поставиться. Ці справи будуть на порядку нарад на найближчій конференції Атлантійської Ради в Лісбоні. Німеччина, в заміну за свою активну участь в західно-европейській обороні, домагається включення її як рівноправного партнера в Організацію Північно-Атлантійського Пакту та прилучення до неї Саарщини.

Конференцію Атлантійської Ради відрочено на 4 дні

Париж. — Тимчасовий Комітет Північно-Атлантійської Ради закінчив початковий проскт резолюцій, які мають бути запропоновані самій Раді, що збереться на чергову конференцію в Лісбоні, столиці Портуґалії, в дні 20-го лютого, замість 16-го лютого, як це пляновано досі. Конференцію відрочено на 4 дні з уваги на смерть англійського короля Юрія VI., та призначення його похоронів на 15-лютого. Проскт резолюцій устійнено в порозумінні з Військовим Комітетом. При цій нагоді стверджується, що Тимчасовому Комітетові пощастило перемогти низку трудноців, головно в розподілі оборонних коштів на партнерів Пакту.

НАРОДНИЙ ФОНД ПЕРЕСТУПИВ СУМУ $100,000

Ню Йорк. — З канцелярії Українського Конґресового Комітету повідомляють, що збірка грошей на Український Народний Фонд переступила суму сто тисяч долярів. До „заокруглення" тої суми причинився черговий внесок Української Громади в Джерзі Ситі, яка, крім вже зложених на ті цілі раніше більших сум, передала до УКК, 5-го лютого дальших 100 долярів, зібраних цим разом з нагоди Свята Христа. УККомітет рівночасно повідомив, що збіркова акція на Український Народний Фонд на бюджетовий рік 1951 триватиме ще до кінця лютого, закликаючи громадян, щоб в тому часі поспішили з висилкою своїх національних датків, якщо їх ще досі не вислали, або відповідними додатковими пожертвами збільшили вже вислану суму. В минулому першому бюджетотому році зібрано на УНФонд 102,000 долярів. Можна сподіватися, що цьогорічні вплили на цей Фонд дещо перевищать минулорічну суму.

Четвертий Конґрес Спілки Української Молоді

Брюссель (ІСС). — 31. січня закінчено в Брюселі IV. Конґрес Спілки Української Молоді, що розпочався 26-го січня. В Конґресі взяли участь 19 делеґатів з Англії, Німеччини, Бельгії, Франції та Еспанії. Через мандати були заступлені ще 7 заморських країн. Конґрес вітали Ієрархи наших церков та понад 30 установ. Устно привітали Конґрес Голова Міжнародного Комітету Політичних Втікачів (бельгієць), представник німецької студентської преси, інж. Мулькевич від Українських Профспілок в Бельгії, пані Пришляк від ОУЖ, д-р Божик від Кооперації в Бельгії, УНОТ та представництва ЗУАДК, п. Пришляк від УДК та СУРБ, проф. Бойко від ЦПУЕН, голови Крайових Комітетів СУМ'у в Европі. Від українців у Голяндії був гостем п. Куппета, котрий брав активну участь у Конґресі аж до закінчення. — В програмі Конґресу, крім ділової частини, були також дві доповіді на теоретично-ідеологічні теми. Доповідачами були проф. В. Шульга та проф. І. Витязь. Над доповідями вив'язалась жива дискусія, у висліді якої вирішено, щоб головні тези доповідей включити в резолюції Конґресу. Учасникам Конґресу також висвітлено картини документарного сумівського фільму. Багато часу приділено на Конґресі справам змін статуту, що їх диктують нові умови життя нашої молоді та всієї української еміґрації. Всі пекучі проблеми розв'язав Конґрес успішно, залишаючи й надальше незміненою структуру СУМУ, як одноцілої світової організації молоді, допускаючи нові форми для уникнення трудноців зв'язаних з різними умовами праці СУМУ в окремих країнах. —

Найвищим керівним та координуючим органом СУМ'у залишається Центральний Комітет СУМ'у, що складається тепер з обраних 11 членів та всіх голов крайових проводів СУМ'у. Це дає змогу всім країнам брати безпосередньо участь у центральному керуванні Спілкою Української Молоді. В склад новообраного Центрального Комітету СУМ входять: О. Калинник, голова, О. Коваль, перший заступник, Гр. Наняк, другий заст. голови, Я. Деременда, головний секретар, та члени (керівники відділів ЦК СУМ'у: І. Федчиняк, В. Микула, Я. Пеленський, О. Лобуська, В. Коссак, І. Крушельницький, Б. Леник. З уряду в склад ЦК СУМ'у входять всі діючі голови проводів СУМ'у кожного краю. Конґрес звернувся маніфестом до вільної західної Німеччини, Европи й інших країн вільного світу, закликаючи їх до ідейного озброєння себе в боротьбі за збереження миру, що буде можливо осягнути тільки тоді, коли воля народів і людини стануть реальною дійсністю.

БРИТАНСЬКИЙ ПРЕСТОЛОНАСЛІДНИК

Після смерти короля Юрія VI. та з вступленням на британський престіл королеви Єлисавети II., престолонаслідником став Чарлз, три-річний син королеви Єлисавети і її чоловіка Филипа, герцоґа Единбурґу. Після коронаційних формальностей його матері, малому престолонаслідникові буде присвоєний титул принца Валії.

ЄЛИСАВЕТА II. ВЕРНУЛАСЬ ДО ЛОНДОНУ

ЧЕРЧИЛ ПІДНОСИТЬ ЗАСЛУГИ МОНАРХІЇ; ПОХОРОНИ КОРОЛЯ ВІДБУДУТЬСЯ 15 ЛЮТОГО

Лондон. — Королева Британії Єлисавета II. вернулась в четвер літаком з східно-африканської Кенії до Лондону, щоб перебрати обов'язки голови Об'єднаного Королівства після смерти її батька, короля Юрія VI. На аеродромі в столиці нову королеву привітали найвищі державні достойники і лідери трьох партій, але привітання відбулося без будь-яких парад, як теж населення послухало заклику прем'єра Черчила і не влаштовувало ані на аеродромі, ані на вулицях, якими королева їхала з своїм чоловіком Филипом, що теж повернувся разом з нею з Африки, жадних звичайних в нормальних обставинах парад. Кілька годин після повороту королеви прем'єр Винстон Черчил виголосив через радіо промову до народу, високо підносячи заслуги монархії в минулому та базуючи на цьому надії на краще майбутнє. В п'ятницю мала відбутися традиційна церемонія формального вступлення на престіл королеви Єлисавети та проголошення її володаркою імперії. Престолонаслідство Єлисавети мало бути проголошене під звуки фанфар і барабанів з палацу св. Джеймса. Після того королева поїде до Сендриґгем в Норволк, де лежить в домовині тіло її батька. Домовина короля була зроблена британськими мистцями з тих дерев і з тої королівської посілости, що їх король найбільше любив. Похорони короля відбудуться у Віндсорі в дні 15-го лютого. В найближчий понеділок його тіло буде перевезене до Лондону. Очікується, що в похоронах візьмуть особисто участь королі Швеції, Норвеґії, Данії, Бельгії і Греції та королева Голяндії, як теж королівська сім'я, члени уряду та представники народу. Тіло короля буде одягнене в один з його уніформів та відвезене на гарматі на вічний спочинок. Прем'єр Черчил, промовляючи до народу, заявив, що в останніх днях „король безстрашно ходив під руку із смертю", знаючи, що вона може в кожній хвилині забрати його. Смерть короля та престолонаслідство Єлисавети приковують тепер головну увагу світової опінії. До королівського палацу та до уряду безупину надходять послання з висловами симпатій і співчуття.

Широкий відгомін смерти короля Юрія

Лондон. — Смерть британського монарха Юрія VI. відбилася найширшим відгомоном в цілому світі. В самій Британії відкликано всі паради та імпрези, театри, кіна та інші розвагові льокалі закрили свої двері, а на урядових будинках та на багатьох приватних жалібно спущено прапори до половини маштів. На вулицях англійських міст видно багато людей в жалібних одягах, багато заплаканих. Одинадцять днів жалоби за покійним королем проголошено офіціяльно в Індії. До половини маштів спущено прапори в Гонґ Конґу. Уряд Малаї зарядив молитви за покійного короля та на інтенцію нової королеви по всіх мечетах. Папа Пій XII. переслав вислови свого співчуття на руки королеви-матері. Британській амбасаді в Москві передано короткі вислови співчуття від президента Шверніка та від міністра закордонних справ Вишинського. Смерть короля Юрія окремо вшанувала Французька Національна Асамблея. Вислови співчуття передано теж британській амбасаді в столиці Мадярщини. Окремі вислови співчуття або окремі жалібні імпрези з приводу смерти короля Юрія передано або влаштовано в усіх арабських країнах. Іранський прем'єр Моссадех переслав кондоленційну телеграму британському прем'єрові Черчилеві. До перших, що висловили співчуття з приводу смерти короля, належав президент Труман.

Єлисавета має владу, але багато обов'язків

Лондон. — Королева Єлисавета II. перебрала обов'язки і формальну відповідальність за монархію негайно, як тільки вийшла з літака в Лондоні. Хоча вона не матиме майже жадної політичної влади, її обов'язки є дуже численні, головно в усяких церемоніях та в ролі осі, довкола якої обертається британська конституційна монархія. В усіх справах, зв'язаних з її королівськими обов'язками, її найближчим дорадником буде кожночасний прем'єр. З другого боку, уряд питається поради короля, чи в цьому випадку королеви, в усіх своїх важливіших рішеннях. До обов'язків Єлисавети належатиме теж рішення, за кого її романтична сестра Марґарета може вийти замуж. Єлисавета, вступаючи на престіл Британії, стає формально головою не тільки королівської сім'ї, але й головою величезної британської спільноти народів, як теж головою англіканської церкви.

АЧЕСОН ПОЇДЕ НА ПОХОРОН КОРОЛЯ

Ню Йорк. — Колишній британський король, Едвард VIII., що живе тепер у Ню Йорку як князь Виндсор з своєю американською жінкою, виїхав кораблем Квін Мері на похорон свого брата, померлого короля Юрія VI. Рівночасно у Вашинґтоні проголошено, що секретар стейту, Дін Ачесон, поїде на похорон, щоб репрезентувати президента Трумана.

ФРАНЦУЗЬКА АСАМБЛЕЯ УХВАЛИЛА ДОВІР'Я УРЯДОВІ

Париж. — Французька Національна Асамблея ухвалила вчора більшістю 292 голосами проти 275 заяву довір'я урядові прем. Фора. Голосування відбулося у зв'язку з урядовим законопроєктом для змін у визначенні мінімальної заробітної платні, але не над самим законопроєктом, тільки в справі його першости в порядку нарад. Це не перерішує ще ухвалення самого законопроєкту. Опозиція, щоб повалити уряд, потребувала б щонайменше 314 голосів, але теж прем'єр цим разом не діставтакої більшости голосів, як в попередньому голосуванні і це поважно послабило його позицію. Одноцушну підтримку дістав Фор тільки від соціялістів та народних республіканців. Велика частина незалежних, які належать до урядової коаліції, голосували проти уряду. Прем'єр Фор, домагаючись заяви довір'я, заявив, звертаючись до Асамблеї: „Ви встановили закордонну політику в користь західної оборонної спільноти; тепер ви повинні дати відповідні засоби на виконання цеї політики, хоч би це мало означати важку жертву з нашого боку."

НА ЕКРАНІ ПОДІЙ

● Британська дивізія на фронті в Кореї віддала останню пошану померлому королеві Юрієві і привітала нову королеву Єлисавету традиційними гарматніми сальвами, з тою тільки різницею, що вистрілено не „сліпі", але гострі кулі, і не на „віват", але на ворога. Кожна британська батерія на фронті дістала короткий наказ: „Король, наш Капітан, помер!" Королівський салют, 101 гарматній стріл, з 60 секундною перервою — Вогонь!" — і кожна гармата вистрілила 101 раз, скеровуючи вогонь на ворожі позиції. Останній стріл з пошаною „для смерти монарха" залунав о год. 12:41. Опісля наступили п'ять хвилин мовчанки і тоді впав другий наказ, що його передано через фронтові гучномовці: „Нехай живе королева! Королівський салют, 21 гарматній стріл з 15-секундною перервою — Вогонь!" — і знову кожна британська гармата вистрілила 21 гранату на ворожі позиції. В Ню Йорку місцева газета „Ворлд Телеграм енд Сан", на вістку про смерть короля Британії, перевела на вулиці метрополії анкету людської реакції на це повідомлення. Майже всі запитані сумно похитували головами та висловлювали свій жаль, а один шофер відповів: „Яка різниця? Ми й далі мусітимемо допомагати Англії!"

● Франція офіціяльно запропонувала, щоб Саарщину перетворити на „европейську територію" і в той спосіб вирішити французько-німецький спір за цю багату промислову провінцію. Проте, Франція бажала б, щоб ініціятиву в цій справі перебрала сама Німеччина і щоб вона оформила цю пропозицію та передала її під розгляд аліянтів.

● Комуністичний Китай перестерігає, що Гонґ-Конґ це китайська територія, яка ще очікує „визволення". Офіціяльні органи китайської комуністичної партії почали тепер кампанію, обвинувачуючи Британію, що вона перемінила Гонґ Конґ у „фронтову базу" в підготовці західної „імперіялістичної інвазії на Китай".

● Британський уряд передав урядові Єгипту формальну дипломатичну ноту, роблячи його відповідальним за криваві заворушення в Каїро 28-го січня. В ноті висловлюється „найгостріший засуд" за „варварське і брутальне" вбивство 10 британських громадян та поранення інших і натякається, що Британія домагатиметься відшкодування за понесені під час цих заворушень людські і матеріяльні втрати.

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

НАРОДНИЙ ФОНД

Український Конгресовий Комітет повідомив, що датки на Український Народний Фонд на 1951-ший рік переступили в дні 5-го лютого суму 100,000 долярів. Цю суму „заокруглила" Українська Громада з Джерзі Сиаті, передавши на Народний Фонд 100 долярів прибутку із Свята Крут. Раніше повідомлено, що збірково-бюджетовий рік Народного Фонду кінчиться з днем 29-го лютого ц. р., отже за 20 днів. Рівночасно проголошено заклик, щоб в цих останніх днях бюджетового року громадяни доклали всіх зусиль та вислали свій Національний Даток, відповідно збільшуючи загальну суму цих так дуже потрібних фондів. Треба сподіватися, що цей другий з черги бюджетовий рік Українського Народного Фонду закінчиться ще бодай кількома тисячами долярів більше. Попередній перший рік цього Фонду закінчено цифрою 102,000 долярів.

Сто тисяч долярів фонду на українські народні цілі це направду краплина в морі українських потреб. Відомо бо, що Український Конгресовий Комітет на свою політичну акцію дістає з цього Фонду тільки 30%. Решта призначена на гуманітарні, культурні та інші цілі. Кілька днів тому теж проголошено з підпольного видання в Україні офіціяльну подяку Українському Конгресовому Комітетові та американсько-українському громадянству за понад сім тисяч долярів, що їх передано на підтримку української визвольної боротьби на Рідних Землях.

Тридцять процент із 100,000 на політичну акцію УКК, це приблизно 35,000 долярів. Ці фонди абсолютно не стоять в жадному відношенні до тої праці, яку УКК виконує. Вдержування канцелярії, видавання „Українського Квартальника" і „Українського Бюлетеня" в англійській мові, інші принагідні публікації — це вже праця, за яку навряд чи поважилася б взятись будь-яка інша національна група в цій країні. Що ж тоді говорити про репрезентацію, про всі ці інтервенції в українських справах, що їх робить УКК, про пресові конференції для поширювання правди про Україну та для здобування американської публічної опінії для української справи, про численні виступи представників УКК на міжнародних і американських форумах, про постійні клопотання в українській справі у Вашингтоні! Це ж кожний рух коштує! Ми переконані, що жаден американець, який міг би познайомитись з акцією УККомітету хоч би тільки з останніх масових маніфестацій проти комуно-російського імперіялізму, не повірить, щоб національна репрезентація в роді УККомітету могла виконувати таку інтенсивну і таку широку акцію такими мінімальними фондами.

А проте, це правда. В протилежності до інших національностевих репрезентацій в цій країні, які під час війни дістали мільйонові суми на свою акцію і які доповнювали їх величезними зібраними сумами, американські українці та їх репрезентації від самого початку свого оформлення і діяльности користуються тільки власними силами та базують свою велику роботу виключно на тих скромних фондах, що їх запрацювали українські руки та віддало на народні цілі патріотичне українське серце. Ввесь наш американсько-український загал має всі причини пишатися тим, що він може сказати, подібно як і вибрані його представники, що цими скромними, але власними фондами вони виконали та виконують таку велику роботу. Це відноситься однаково, як до УККомітету, як нашої політичної репрезентації, так і до ЗУАДКомітету, нашої гуманітарно-харитативної централі.

Стверджуючи ці факти, ми мусимо усвідомити собі, що все має свої межі, отже має їх і можливість політичної і гуманітарної репрезентації мінімальними фондами. Немає паралелі між працею УКК чи ЗУАДК і поставленими до їх розпорядження фондами, але й немає паралелі між тим, як ці централі збільшують свою працю і як при цьому збільшуються пожертви нашого громадянства. Минулого року сума УНФонду виносила 102,000 долярів, а цього року в тільки останньому місяці перейдено суму 100,000. І як ми можемо гордитися виконаною УККомітетом працею, так треба нам, як громаді, паленіти із сорому, що ми спромоглися тільки на 100,000 долярів, виконавши заледве на одну третю частину встановлений Конґресом на 250,000 долярів наш народний бюджет. Навіть якщо б нас було не один мільйон, тільки половина з цього і як всі дали б тільки по одному долярові, то це було б 500,000!

Ще залишається 20 днів, впродовж яких ми можемо, якщо вже не цілком виправдати нашу громадську свідомість, то бодай дати УККомітетові та всім тим, які інтересуються нашим життям, надію, що це відношення праці нашої репрезентації і нашої жертвенности поліпшиться в майбутньому. Кожний з нас може до цього причинитися негайною висилкою свого Національного Датку.

Умер король, хай живе королева!

Злучені Держави Америки не є вже більше, як 175 років британською кольонією, ні не належать до Британської Спілки Народів. Проте, як поглянути на американські газети, що подають вісті про смерть британського короля Юрія VI — та про нову королеву, 25-літню Єлисавету II, можна б думати, що це мова про короля і королеву — Злучених Держав Америки. В самому Лондоні не могли газети подати докладніших, тепліших і сердечніших вістей про смерть Юрія VI і нову королеву, як їх подав, наприклад Ню Йорк Таймс, включно з двома його статтями, з яких одна присвячена чеснотам померлого короля, а друга обов'язкам молодої королеви.

Американці відчули те, що тепер сталося в Англії, а яке так добре окреслене традиційним „Умер король, хай живе королева", в повній глибині з людського боку, але також зрозуміли це в політичнім та міжнароднім маштабі.

Юрій VI — це перший британський король, що відвідав Злучені Держави. Його ж дочка, теперішня королева, була недавно в Вашингтоні й своєю поведінкою з'єднала для себе великі симпатії. Це мало своє значення у змаганні до затіснення британсько-американських взаємин. Тут сентимент іде впарі з політикою. В теперішній боротьбі вільного світу з кремлівською агресією, це дуже важливе.

Загально відомо, що Юрій VI не хотів бути королем і не готовився на нього. Щойно небувала в цілій історії Англії подія, коли король Едвард VIII зрікся престолу, щоб одружитись „з жінкою, яку я люблю", себто з розведеною американкою Волис Симпсон, примусила Юрія VI стати королем з обов'язку. Якраз те, що він той обов'язок (не зважаючи на великі недомагання особистої натури) сповнював ревно й достойно, пристосовуючись до вимог часу, та живучи близько свого народу, як один з багатьох його членів, з'єднало собі серця англійців. Це був справжній демократичний король, для якого корона була тягарем, який треба було нести, бо він — „символ єдности і традиції" британської імперії. До того, як це добре схарактеризував князь Виндзору (бувший Едвард VIII), в Англії — король панує, але не править. Юрій VI цього пильно придержувався.

В такому дусі вихована теж молода королева. В час війни вона виконувала різну воєнну службу, як і її батько, що знаходив в тижні кілька годин часу ще й на працю в фабриці.

Єлисавета II перебирає трон у найтяжчому моменті історії, не тільки історії її країни, чи Британської Спілки Народів, але взагалі історії світу. Як її батько, так і вона буде тільки „слугою свого народу", згідно з традицією та конституцією. Пануватиме в країні, яка має довгий досвід у мистецтві правління не тільки Англією, але й світом. Це велика для неї полегша. Британці радіють, що на престолі знову „Єлисавета", бо з таким ім'ям тісно зв'язана золота епоха Британії. Але та „нова Єлисавета" стала королевою в дуже критичнім періоді британської імперії. Вона навіть вже не має титулу „імператорки", бо „імператором" перестав бути вже й її батько з хвилею, як Індія стала республікою. Москва старається тепер розбити рештки британської імперії в Азії, хоча і без того настали часи ліквідації імперій. Тільки біда, що тими ліквідаціями користується Кремль для підбою цілого світу. Значення Британії в сьогоднішньому моменті підкреслив президент Труман у своїм слові з приводу смерти короля Юрія VI, заявляючи, що він був представником нації, яка століттями обороняла особисту свободу та ті вільні установи, що їх ненавидять диктатори. Продовжуватиме цю демократичну традицію також і Єлисавета II. Це дуже характеристичне для теперішньої демократії, заявив президент Труман, коли дочки короля Англії і президента Злучених Держав можуть себе ревізитувати, керуючись мотивами — приятельства, розуміння одна одної та доброзичливости. Тим през. Труман дав до зрозуміння, що Єлисавета II це модерна, демократична королева.

Микола Очерет.

Дипломати „старої школи"

Основою дипломатії „старої школи" є рівновага сил. Стоючи на ґрунті реальних потреб нації та її добробуту, дипломати „старої школи" проголосили доктрину „розумного національного егоїзму" і провадять цю доктрину в життя, враховуючи вимоги часу. Вони визнають необхідність „життєвого простору" для окремих націй, і оцінюючи реальне співвідношення сил, часто роблять поступки для тої чи іншої держави, ліквідуючи в той спосіб тимчасово загрозу війни та зберігаючи „рівновагу сил". Тому найвидатніші дипломати Европи на чолі з Невілем Чемберленом їздили до М'юнхену і, повертаючись звідтілля, запевняли всіх, що вони „забезпечили мир на ціле покоління". Життя жорстоко з них поглузувало, бо незабаром почалась друга світова війна. Саме тому найвидатніший дипломат „старої школи", Винстон Черчил разом з Ф. Д. Рузвелтом підписали в Тегерані і Ялті угоди, якими віддали Совєтам Центральну і Східну Европу в повне панування. І саме тому видатний військовий і державний діяч Америки, генерал Маршал, за згодою президента і Державного Департаменту віддав Совєтам Китай з його 450 мільйонами населення. Ще недавно в Лондоні і Парижі було переконання, що погодження з червоним Китаєм за рахунок Кореї задовольнить пекінського диктатора і він піде на зговор з ОН, навіть коли б це не входило в розрахунок Кремлю. В той спосіб думали попередити дальшу комуністичну агресію в Азії, що дало б членам Атлантійського Пакту можливість скупчити всі свої сили в Европі і утворити тут „рівновагу сил". Але на нараді генерала Бредлі з фельдмаршалом Смітом, начальником британського генерального штабу та генералом П'єром Жуеном, виявилось, що така стратегія зазнала повного краху. „Коли, — заявив генерал Жуен, — війська Мао вступлять до В'єтнаму, французам прийдеться вести безнадійні бої, якщо Злучені Держави не дадуть допомоги. Зараз коло кордонів Індокитаю стоїть коло 350 тисяч китайських вояків і коли в Кореї буде досягнуте перемиря, ця армія рушить до Індокитаю. На сьогодні ми мали б своїх 20 дивізій в Західній Европі, коли б перед нами не стояла індокитайська проблема". Не краще становище Англії на Малаях, що дає британському бюджетові річно один більйон дол. Втрата Маляїв визначала б прямо банкротство британського уряду. Виходить, що без перепони в Азії годі й думати зосередити головні маси військ в Европі. Саме це вияснили при відвідинах прем'єра Англії Винстона Черчила в Вашингтоні. Увесь світ напружено чекав цих відвідин, сподіваючись приблизно того самого, що дістав в колишній Атлантійській декляраціі, а саме: з'ясування та конкретизації мети боротьби. Яке ж розчарування мусіло охопити мільйони людей, коли вони в кінцевому комунікаті прочитали, що Черчил приїхав до Вашингтону, щоб договоритись із Злученими Державами про рятунок захитаної вже британської імперії. Його пропозиція вислати американські війська для спільної „оборони" Суезу, викликали виразне негодування навіть в американських конґресових колах. То ж ми не можемо замовчувати, що за останні роки дипломати „старої школи мали поразку за поразкою і зводили на нівець всі перемоги військ вільного світу. Тільки за останніх 6 років з полоси впливу Заходу відпав Китай та Східна і Центральна Европа. А це ділялось в той час, коли Америка ще мала атомову перевагу над Москвою і сама Москва ніде не ангажувалась безпосередньо до „гарячої війни". Коли ж згадати, що в цей найвідповідальніший момент амбасадором до Москви призначений Джордж Кенан, який трактує Совєтську Росію як нормальну державу і який готовий задовольнити інтереси Росії, щоб зберегти тимчасовий мир, то стає зрозумілою його обережність щодо національних рухів у Совєтській Росії, зокрема в Україні. Видатний дипломат „старої школи" Джордж Кенан є противником „ідеологічних воєн" і за поширення такої „війни" він винуватить систему міжнародної політики Злучених Держав. На його думку народні маси Америки, що невишколені політично, мають завеликий вплив на міжнародну політику, тому він хотів би реформувати цю систему і обмежити вплив народу на рішення в справах, які вимагають великого знання і відповідальности. А між тим саме це тільки й спасає Америку і змушує дипломатів „старої школи", що до цього часу консервують летоди і доктрини, які давно відкинуло життя, ставати на нові шляхи активного захисту. Народ Америки, цей практичний реаліст, бачить, що життя не вкладається в теоретичні р'ямки дипломатів і, дякуючи інстинктові самого збереження, випереджає свій дипломатичний корпус і змушує його звернути з теоретичного шляху оборони залишків вільного світу на шлях активного захисту, на шлях „ідеологічних воєн". Згадати акцію конґресмена Керстена та його доповнення до Акту Взаємної Безпеки, згадати заяву Стассена та інших видатних представників американської громадської думки і ми пересвідчимось, як дипломати відстають від реального життя. Вже Ленін, основоположник „ідеологічних воєн" з найкритичнішого стану виходить переможцем і закріплює в Росії владу за большевиками. Кинувши гасло: „обернути імперіялістичну війну в громадську", він розбиває „білу" армію, не дивлячись на допомогу аліянтів. З того часу Совєтська Росія аж до сьогодні продовжує успішно „ідеологічну війну". На наших очах єдиний Сталін вийшов переможцем з другої світової війни, одержавши у своє володіння Центральну і Східну Европу, на наших очах Сталін лише на словах змінив свою тактику у відношенні до поневолених народів, коли Гітлерівські війська стояли під Москвою і непереможна німецька армія мусіла котитись до свого „фатерлянду", Москва не має найменшої потреби припиняти „ідеологічну війну", що так успішно розбиває народи а дипломати „старої школи" спромоглись досі лише на „послання надії" до поневолених Москвою народів. Навіть „Голос Америки" не спромігся на виразне окреслення цієї важливої справи. Буде дуже досадно, коли завдяки своєму консерватизмові дипломати „старої школи" не змінять основ своєї теорії і не приймуть „ідеологічної війни", як основного способу боротьби проти найгіршої деспотії людства — Совєтської Росії. Тримати очі відкритими не завжди приємно, але завжди корисно. Такі очі бачитимуть що співіснування вільного світу з тоталітарною Москвою можливе лише за умови поставленої членові союзної делегації Тернеру делеґатом червоного Китаю. „Прийміть всі наші пропозиції" — себто: капітулюйте перед нами безумовно. Не можна вести пацифістичну політику в той час, коли ворог уже трубить до останнього вирішального бою. Не можна не бачити, що війна неминуча, бо большевики хочуть її і не можуть не хотіти. Мусимо ствердити, що час досі працював проти Заходу і буде й далі працювати проти Заходу, коли він обмежиться тільки до пееrваги атомових бомб, військової індустрії та матеріяльних ресурсів, бо це не вирішальне й не вистачальне для перемоги, — всім цим орудують же люди! Час працює і буде працювати на того, хто відчуває його дух в ідейно-політичній площі та йде за ним. Брак розуміння духу доби — це найслабше місце Заходу! Досить вказати на те, що Захід може мати в Совєтській Росії понад 100 мільйонів сильних і вірних союзників, колиб цього хотів і не був сліпий і глухий до поневолених Москвою народів, не ігнорував їх прагнення мати свою Державу і звільнитись назавжди від московського ярма.

М. В. Дольницький.

Щоб знали про Україну

Українські наукові, громадські й політичні організації та українські журналісти на еміґрації збільшують свої зусилля в тому напрямку, щоб дати знати світові про Україну. Хоч успіхи цих намагань не надто блискучі, то все ж наслідки постійної і муравлиної праці в цій ділянці за останнє дисятиліття дають більше наслідків, як колинебудь перед тим. Український матеріял щораз частіше знаходимо в наукових працях, звітах журналістів, слово „Україна" щораз сміливіше пробивається на сторінки атласів, енциклопедій, проблеми України обговорюються на сторінках преси і журналів.

При сучасному укладі сил для нас найважливіше, щоб Америка пізнала якнайосновніше і найточніше Україну і проблем, зв'язані з нею. Шлях до цього — це в першу чергу публікації на українські теми по американській пресі і журналах. Дістатися туди — не така просто справа. Ніякого матеріялу, висланого українськими колами, ця преса і журнали звичайно не містять. Вони користуються матеріялами своїх власних співробітників. Те, що вони пишуть, друкують. Але не така проста справа — зацікавити їх українськими проблемами! Та й тут не треба зневірюватися і таки пробувати добиватись свого.

Не швидко зможемо побачити поважну статтю чи фото-репортаж на українські теми в такому журналі, як „Лайф" (5,5 мільйоновий наклад) чи передрук якоїсь поважної статті в „Рідерс Дайджест" (наклад понад 8 мільйонів), та все ж навіть менші журнали виконають свою ролю, якщо поданий матеріял опертий на фактах. Про одну з таких статтей, рясно ілюстровану, про яку вже була згадка в нашій пресі, хочемо розповісти на цьому місці.

Журнал „Ай" („Око") з підназаголовком „Люди і картини" (Ню Йорк) в своєму числі за березень 1952 року між сенсаційними статтями містить і одну статтю, що нас особливо цікавить. Її наголовок: „Заприсяглись вбити Сталіна".

На першій сторінці — крім інших — бачимо ілюстрацію наголовку нашої статті: 6 вояків УПА з рушницями в руках на патрулі, скрадаються попри кущі, не зважаючи на вбитого вояка червоної армії.

З нашої точки погляду можна мати застереження, як до самого журналу, що помістив репортаж про наші справи, так і до товариства, в якому показані наші підпільники. Не там для них місце.

Коротка стаття вміщується на 3 сторінках, має 17 ілюстрацій, з цього 12 чисто українських. Знімки і ілюстрації чіткі. Ми бачимо членів УПА в наступі, на розвідці, її командирів при студіюванні мапи, її кур'єрів, як звітують після приходу до американської зони в Німеччині, бачимо відбитку остороги для росіян в Україні, що їх розсилала УПА, пресу на еміґрації („Ми і Світ", „Український Самостійник", „Християнський Голос", „Вільне Слово", „Молоде Життя", „Сучасна Україна", „Неділя", „Українські Вісті", „Вперед"), поштові значки української підпільної пошти, відбитки українських протисовєтських летючок з чіткими українськими налисами (рис Сталін кулю земну; жити не давали, вмерти не дають; воля народам, воля людині). Між знімками знаходимо репродукцію мапи СССР з означеними на ній невільничими таборами. Це власне та мапа, що її вручено Громикові на конференції в Сан-Франціско для замирення з Японією.

З неукраїнського фото-матеріялу подано знімки Бухаріна, Рикова, Камєнєва, Зінов'єва, Ягоди та Троцького, що їх вбив Сталін.

До цього всього дала редакція такі свої завваги:

„Глибоко, поза залізною заслоною, вільні вояки борються проти невільництва, що його накидає жахливий червоний режим. Наш репортер робить відважний випад вглиб російського кордону, щоб зфільмувати драматичну історію п'ятої колони".

Всупереч цьому, як видно з тексту, цей репортер обмежився до інтерв'ю про „протиросійських контрреволюційних груп на еміґрації", серед яких він вичисляє 7 російських, об'єднаних в Мюнхені і окрема Російський Революційний Ком., що його він уважає доволі сильною групою спротиву та який складається з кол. службовців совєтського апарату, що втекли на Захід. В цій групі він вичисляє двох кол. членів Політбюра, трьох кол. генералів червоної армії, двох кол. членів закордонного відділу таємної совєтської розвідки, одного кол. адміністратора невільничого табору Дальстрой, кол. члена совєтського т-ва для атомових справ. Ці групи стоять на становищі, що не „Голос Америки" чи інші американські тержавні заходи можуть мати успіх в СССР, але пропаґанда „самих росіян".

Одначе головний матеріял відноситься до УПА та УГВР. В тексті знаходимо вісті про формування УГВР, про боротьбу УПА на два фронти та смерть ген. Т. Чупринки. Вкінці читаємо таке:

„В липні 1944 УГВР зформувалася, як найвище політичне тіло. Підчас двох післявоєнних років ок. 250,000 українських патріотів билися з червоною армією. Втративши до 40% своєї сили в цих боях, найкращі частини УПА розпорошилися. В 1947 році УГВР рішила змінити основно тактику. Вже не було масових боїв, все пішло в підпілля, а гол. командування перенеслося до уфортифікованих лісів під контролею УПА. Армія почала оперувати з допомогою підпільної сітки і зв'язкових. Під сучасну пору УПА контролює Карпати, Тернопіль, територію на південь від припетських болот, ліси на північ від Житомира, а їхні аґенти і сфера впливів простягаються глибоко до Білої Русі, до балтійських держав.

„Година російського звільнення може бути близькою. Дух спротиву горить ясним полум'ям в серцях мільйонів совєтських громадян. Американцям, може, і не треба журитися проспектами вбивчої атомової війни з СССР. Замість цього вони можуть тільки приглядатися до драматичної боротьби за свободу між народами в СССР і їхніми володарями".

З факту, що відомості про Україну і її рух спротиву появляються в американських ілюстрованих журналах треба радіти. Але не з таких журналів, як „Ай", і не з таких інформацій, в яких багато плутанини хоча б з того боку, що усе змішане з російськими „революційними" організаціями. Теж інформація, що

(закінчення на стор. 4-тій)

Михайло Савчин.

В РОСІЙСЬКОМУ ПОЛОНІ

(Спогад УСС).

3)

— „Там в Україні дисципліна, там не грабують, не вбивають, а тут, чорт його знає, що твориться" — говорив полковник. Чи уявляв він собі, чому там дисципліна, чому там не вбивають, чому не грабують, трудно було збагнути. Пропозицію вступити вояками до цього полку, ми охотно прийняли. За хвилю ми були вже в військових бараках, переодяглися в салдатські уніформи та продали свої австрійські і стрілецькі лахи на місцевому базарі. — Того ж таки дня М. Матчак був приділений до командантури міста, як телефоніст. Він то і відібрав телефонограму з Дубовки про нашу втечу та сховав її до кишені...

В полку усі ми зголосилися під іншими прізвищами, як українці з східної України, звичайними рядовими. Цього ми самі хотіли, бо в такому характері легше було робити якусь роботу. — Кілька старшин цього полку, що їх ми там застали, слабо, а то й зовсім українською мовою не говорили і нічим не вирізнялися. Зразу ж звернув на себе нашу увагу молодий підстаршина, Харченко (студент), родом з Ялти. Він поправно говорив українською мовою, був найактивніший, ввічливий та поважно брався за українізацію полку. Обговорював з нами різні пляни, нав'язав контакт з Юнкерською школою в Ростові н/Д.

Кадети тої школи мали приїхати до Царицина нам на поміч, при заладовуванню майна до поїзду, коли б можливо було з ним виїхати в Україну. В дальшому був плян вербувати вояків до полку з-поміж українців-кольоністів з околиць Царицина. Були там села, де ще говорили українською мовою.

З перших днів нашої „служби" в полку ми старалися нав'язати контакт з українською кольонією міста Царицина. Допоміг нам в цьому свідомий українець, власник великої книгарні, Снагівський та його доня Надя, абсольвектка тамошньої гімназії. — Саме у тому часі, місцевий драматичний український гурток (були в ньому поважні театральні сили та їхніх прізвищ, я —на жаль собі не пригадую), приготовляв виставу „Ой не ходи Грицю". — Ми договорилися з ними, що по виставі, бійці 172-го полку — додатково — організують „Вечір танку, слова і пісні". — Сама вистава, як і „вечір", пройшли тоді з великим успіхом. Всі квитки були розпродані. Велика театральна заля була заповнена. Кожний наш виступ нагороджували бурею оплесків. Я деклямував тоді „До живих і мертвих"... Шевченка. І — хоч деклямація на такий вечір, та ще й по виставі, була надто довга, то убліка зберігала таку тишу, що я й досі її відчуваю... — По тому, як реаґувала публіка, можна було догадуватися, що на залі було чимало українців. — По наших виступах, деякі українці і українки з залі, прийшли до нас за куліси сцени і сердечно нам дякували. А один пристойний, молодий мужчина, з захопленням сказав гарною українською мовою: „О, друзі! Я щиро вдячний вам за нинішній вечір! І, яка ж велика сила Шевченкового слова! Я сам єврей, з Києва і поет. Пишу вірші тільки українською мовою, бо ця мова мені ближча, ніж мова російська. Українською мовою мені легше висловлювати мої думки. Як що прочитаєте колись вірш за підписом „Лебідь", то це буде мій вірш. — При тому він показав кобрий зшиток віршів, з-поміж них деякі нам прочитав. -- Прощаючись з нами, він сказав: „Я думаю, що ми не востаннє тут зустрілись, що ще побачимось на нашій Україні. Бувайте!... -- Приємно було поговорити з освіченою людиною, жидівського роду, що виявляла стільки одвертої щирої і глибокої симпатії до українського народу. А скільки їх подібних (поміж жидами), було тоді по всій нашій Україні? Де вони тепер? І чи живе ще отой наш знайомий поет, жидівського роду, що виріс на нашій землі, під українським сонцем, чи може знищений московськими большевиками, як небезпечний український націоналіст?! — Сьогодні українсько-жидівські взаємовідносини напружені. Підступна Москва все зробила, щоб жидівський нарід ворожо наставити проти нас і запрягти його до свого імперіялістичного воза. Та ми певні, що напевно прийде час, коли обманені жиди будуть „відхрищуватися від цеї Москви, що вихована на протижидівських, погромницьких, чорносотенних піснях, з яких одна так звучить:

„Дадім жидам свабоду, штоб
дишеть нє маґлі,
Штоб своїх паршівих єврєєв
в Юдею павєзлі
Стой є... син, стой нє стрєляй,
Пулєй нас нє страш, нам
бомбой нє ґражай!..."

Цю провокаційну, „бойову" пісню, що запалювала москвина до протижидівських погромів, залюбки часто співали салдати, коли машерувал вулицями міста Царицина, 1916 р. і я передаю її такою, як зберегла її моя скромна пам'ять.

(Закінчення буде).

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ!

Іван Кедрин

„НАША ДУМА, НАША ПІСНЯ...”

(З нагоди Просфори Хор у „Думка” в Ню Йорку)

Велась недавно розмова в одному приватному гуртку на тему нашого мистецького життя в Америці і серед неї впала така цікава заввага: Український культ співу у такій просто екзальтованій формі, як він у нас існує, є одним із покажчиків не тільки нашого патріотизму, але і деякої відсталости. Бо — мовляв — ми через те занедбуємо музику, і забуваємо, що не спів, а музика дає дійсний і тривкий доступ до всього чужинецького міжнародного світу. Тому (доказував той звеличник музики) такий співацький нарід, як італійці, де — їдучи по Італії поїздом ви з здивуванням відкриєте у що-другому припадковому тамошньому подорожникові-співакові співацьку „зорю” — не здобув зовсім світу піснями, тільки композиторами-музиками, і те саме торкається французів чи німців, що разом з італійцями дали всесвітній культурі цілу фалангу великих, безсмертних творців-музик 19-го сторіччя. І тому й українське твердження про українські хори, як засіб пропаґанди української справи на не-українському терені — невірне, чи що-найменше переборщене й анахронічне. Один великий музика-творець, чи навіть відтворець типу Падаревського, зробив би більше за всі українські концерти з хористами у синіх шараварах і вишиваних сорочках...

Такий погляд безумовно цікавий, бо цікавою кожна нова думка, що дає поштовх до дискусії, та ще й зачеплює водночас такі дві ділянки, як культура й несення українського імени у світ, що йому українство незнане. У даному випадку все те приватне товариство, зібране на товариському ґрунті, включно з власником вищепереданого погляду про мачушине трактування музичних справ, що знаходяться у нас, нібито на сірому місці при одночасному захопленні хоровим мистецтвом, — і власник такого погляду і всі його опоненти однозгідно погодились: спів та особливо хоровий спів не тільки в минулому відограв велетенську ролю при зберіганні українців при українстві, але грає цю саму ролю ще далі. І тому, не відкидаючи згори становища, що треба з більшою увагою ставитись до виплекання серед українців культу музики, до ширення музичної культури та зрозуміння для музики, бо це витворить відповідну атмосферу і стане природним ґрунтом також для появи нових творців-музик. Це дасть українським композиціям широкий доступ до міжнародного світу. Не відкидаємо такого становища, але кажемо, що треба, може, шукати золотої середини: більше зрозуміння для справ музики взагалі й українській зокрема не потребує і не повинно йти коштом культу співацького мистецтва, — воно повинно йти радше однобічно, при чому це вдячне поле для посиленої активности й ініціятивности українських мистців-музик і музикологів. Бо широкий український загал насправді замало знає про минулих і сучасних українських композиторів, замало знає їх твори, їхні шукання шляхів мистецького вияву, їхні сучасні розвоєві шляхи. Чув я раз, що один чільний український діяч, запитаний в американському товаристві: „А якого чільного композитора мають українці?”, зацукався, але миттю відповів бодай одним прізвищем: Бортнянського. Показалось, що американський співрозмовець був дійсним освіченим музикологом і знав — про Бортнянського, власника одного з дуже нечисленних українських прізвищ, що записане в американських енциклопедіях:

Отакі рефлексії насувались, коли ми сиділи на чудовому концерті колядок Хору „Думка” на останній суботній Просфорі та приглядались потім український публіці, що густо заповнювала всі просторі залі й коридори одного з кращих нюйоркських імпрезових будинків. І мабуть нема ніодного такого скептика, що не признавав би повної правди словам творця і мистецького керівника Хору „Думка”. Він у своєму вступному слові говорив про ту ідею, що об'єднує і всіх членів його Хору і громадян, які морально та матеріяльно піддержують Хор, авляючись громадно на всі його імпрези, чи то суто-мистецького, чи манифестаційно-традиційного, чи хоч би тільки товариського і забавового характеру. Цією ідеєю є саме сентимент до української пісні. І тут не поможуть ніякі розумові міркування, котра галузь мистецтва „повинна б” заслуговувати на більшу чи меншу увагу. Сентимент, що з часом перетворюється в культ, має джерелом первні, що сягають глибин духовости народу. Це правда, що коли б ми мали композиторів на мірку Верді і Ваґнера, то вони зробили б кращу пропаґанду українству, як співані українською мовою пісні, які частенько, хоч у мистецькому оформленні, є частиною українського побуту й української побутовщини. Але ж ми не порадимо на це, що умовини українського життя в Україні і поза нею такі, що нам усе ще потрібні засоби збереження самого українства, що нам потрібні вузли, які зв'язували б цупкіше само українство, і що ми все ще ці засоби й оці вузли мусимо черпати з скарбниць української народної творчости, колиски українського співу. Це правда, що український спів тепер не грає вже такої, як колись, ролі пропаґатора української справи назверх, бо українці, як нація, поступили вже настільки вперед, що користуються вже суто-політичними засобами пропаґанди і найкращими з цих пропаґандивних засобів є впертість визвольницької боротьби. І вийшли українці поза своє колишнє ґетто, що в ньому захоплювалися лише рідною піснею. Але коли б нині українці перестали далі плекати культ рідної пісні в Україні, в підсовєтській дійсності, так само, як в дійсності американської чи будь-якої іншої атмосфери поза українською землею, то чи змогли б вони творити таку сильну суцільну масу, яку творять нині, — у величезній мірі саме завдяки чарівній силі української пісні?!

Чим іншим — як тільки тією вічно живою атракційною силою рідної пісні — можна пояснити, що кожна імпреза Хору „Думка” в Ню Йорку збирає такі маси вдячної публіки? Концерти Хору „Думка” мають більше публіки, як кілька інших імпрез разом узятих. На щорічну літню прогулянку кораблем по Гудзоні, влаштовуваному Хором „Думка”, зголошується більше охочих, як є місця на кораблі. В суботу 2-го лютого Просфора „Думки” зібрала коло 1000 осіб. І кожна з них відходила до дому, пов'язана ще більше своїми почуваннями з отим громадсько-мистецьким гуртом, що його внутрі єднає фанатичне укохання рідної пісні. Цей розвиток і ці успіхи нюйоркського Хору „Думка” порівняні з занидінням чи просто загином різних інших гуртів, що з них деякі стояли навіть на дуже високому мистецькому рівні, має ще одну вимогу: якщо існування українського мистецького ансамблю в ЗДА ставити на професійній базі, щоб його члени могли прожити з свого мистецтва, то це марна справа, — річ нереальна, засуджена швидше чи пізніше на смерть. Коли ж ставити такий ансамбль згори на базу добровільного громадського обов'язку і власної потреби, задоволення власного сентименту і данини власній своїй укоханій ідеї — то ансамбль житиме, розвиватись і користуватись щораз більшою популярністю. Останній публічний виступ Хору „Думка” в Ню Йорку з'єднав йому ще більше серця українців з цілої східно-американської смуги та доказав ще раз правильність того шляху, що ним ступає Хор. І задокументував знову культ української пісні, один із найкращих, що його мали і мають українці.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

БОФАЛО, Н. Й.

Звіт з манїфестації.

Дня 2 грудня 1951 року відбулася в м. Бофало, Н. Й., в залі Іґел-Авдиторіюм велика українська протестаційна маніфестація проти московського червоного та му.

Маніфестацію організував об'єднаний маніфестаційний комітет українських організацій м. Бофало. Ініціятором та спонзором маніфестації був місцевий Відділ Українськгоо Конґресового Комітету Америки.

На маніфестацію зібралося понад 800 осіб. Крім українців приняли участь в маніфестації представники еміґрації інших поневолених народів СССР, та американські громадські діячі. Були також присутні представники обох місцевих американських часописів „Бофало Івнінґ Нюз” та „Бофало Курєр Експрес”, які потім умістили звідомлення про перебіг маніфестації. На маніфестацію прибув з Ню Йорку голова УКК, проф. д-р Лев Добірянський.

По відспіванні американського гимну та короткого вступного слова голови місцевого УКК п. Були, повтореного в англійській мові його заступником п. Дякуном, виступив з привітанням від Управи м. Бофало заступник посадника п. Вурце, який у своїй змістовній і дуже доброзичливій для українців промові підкреслив спільність інтересів Америки і України в боротьбі з комунізмом та закінчив промову побажанням волі і незалежности українському народові.

Після нього виступали українські промовці пп. В. Потішко і З. Саган в українській мові та голова УКК проф. Добрянський — в англійській мові.

Українські промовці підкреслили, що не московський нарід, а поневолені Москвою народи є природніми та послідовними союзниками західного світу в його боротьбі з московсько-комуністичним імперіялізмом. Московська політична еміґрація лише в соціяльному розумінні є антикомуністичною, але послідовно і всіма засобами підтримує імперіялістичну аґресію московських комуністів та їх народовбивчу політику у відношенні до поневолених народів а в критичних для СССР моментах неераз ставала на пряму службу Сталінові, во ім'я підтримки імперіялістичних цілей червоної Росії. Тому московська політична еміґрація є фактично шостою колоною московського імперіялізму на теренах демократичного світу.

Впродовж тридцяти років ця імперіялістична московська еміґрація не виявила жадного практичного антикомуністичного чину, але тепер, коли в перспективі 3-тої світової війни повстає можливість заламання комуністичної форми московської імперії, вона спішить організувати передумови для відновлення цієї імперії, в біло-фашистівських формах. Для того вона організувала т. зв. „Совст Освобожденія Народов Росии”.

Застосовуючи сталінські методи обману і провокації, московська політична еміґрація намагається обдурити західній світ демократичними фразами і фальшованою репрезентацією поневолених народів, щоб руками цього демократичного світу запровадити нове поневолення і народовбивство тих народів.

Промовці підкреслили, що російська імперія будь-якої політичної форми не може бути демократична, лише тотальна диктаторська держава, тобто або комуністична або нацистівсько-фашистівська, і також розкрили псевдодемократичну суть московських еміґраційних партій, що входять до складу „Совста Освобожденія Народов Росии”.

Проф. Добрянський зупинився на зростаючому політичному реалізмі американської політики у відношенні до Росії.

Постання УНР в 1917-21 роках започаткувала було нову добу в побудові східної Европи на базі ліквідації Російської Тюрми народів та створення національних держав, але західні держави тоді не зрозуміли історичної ситуації і замість того, щоб підтримати цей процес національної диференціяції Сходу Европи, — підтримали фактично засаду неподільности Росії, з початку у формі білогвардійської (Керенський, Денікін) а пізніше у формі большевицької Росії.

Московські большевики почали імперіялістичну аґресію негайно після захоплення влади в Росії і продовжували її протягом усього часу існування їх влади.

Збереження Російської Імперії після І-шої світової війни та відродження у комуністичних формах московський світовий імперіялізм призвели до 2-гої світової війни.

В наслідок цієї війни та незорієнтованости аліянтської дипломатії московський імперіялізм добився таких небувалих досі осягів і так зміцнився, що вже безпосередньо почав загрожувати цілому світові.

Тепер ми вже є фактично в 3-й світовій війні, поки що в малих формах і ця війна зовсім виразно заініціована Совєтським Союзом, як широко закросна імперіялістична акція.

Це дещо розкрило очі західному світові і є ознаки певного політичного реалізму в його ставленні до проблеми російської імперії, зокрема в Злучених Державах. За доказ можуть служити виступи багатьох видатних американських публіцистів та державних мужів, як також офіційний виступ державного секретаря Ачесона, який сконстатував безнастанний розвиток російської аґресії від 500 років і необхідність покласти тому край.

Поруч з тим існують ще в Америці традиційні концепції „рівноваги сил” з участю російської імперії, як партнера. Багато людей в Америці вважають Совєтський Союз за явище не російського, а міжнароднього комуністичного порядку.

Тому завданням українців в Америці є виявити, що совєтський імперіялізм є лише черговою формою і прямим продовженням традиційного російського імперіялізму, а проєктоване московською еміґрацією відновлення некомунісвичної російської імперії є спробою зберегти і продовжити в нових формах той самий імперіялізм в разі упадку його совєтсько-комуністичної форми.

Большевики і Совєт Освобожденія Народов Росии”, це вияви того самого російського імперіялізму в різних формах, стосовно до історичних обставин.

Що большевизм носить московський національний характер, видно з того, що він ніколи не застосовував методів народовбивства до московського народу, лише до інших народів, що потрапили під його владу.

Про це саме свідчить також і політика послідовної русифікації усіх підбитих Совєтами народів, нарешті ідея геґемонії московського народу виразно сформульована в тості Сталіна „за русскій народ” з приводу закінчення 2-гої світової війни.

Разом з тим большевики для обману зовнішнього світу і поневолених ними народів зберігають критичні форми існування національних республік, з яких складається Совєтський Союз, і у своїй зовнішній аґресії спираються на пропаґанду визволення поневолених народів світу.

Послуговуючись цією пропаґандою, та колосальними матеріяльними і людськими ресурсами охоплених комунізмом країн, російський імперіялізм смертельно загрожує усьому світові.

Щоб вийти переможцем зі смертельної боротьби з Совєтським Союзом, Західний Світ повинен застосувати не лише матеріяльну але й політичну зброю, урахувавши слабі місця Совєтського Союзу, а найслабшим місцем його є поневолені народи Союзу.

Промовець пропонує такі політичні заходи:

1. Висунути клич визволення поневолених народів СССР. Це за словами англійського генерала Фуллера є політичною атомовою бомбою супроти Сов. Союзу.

2. Сконстатувати факт, що Совєтський Союз складається з національних республік, визнати 17 статтю Сов. Конституції, що ґарантує юридично право народів Сов. Союзу на самоозначення і підтримати фактичне здійснення ними цього права.

3. Схвалити конвенцію ОН про народовбивство і зробити з неї відповідні консеквенції.

4. Увести в силу та дію „Акт Взаємної Безпеки” і практично підтримати підпільні рухи в СССР, зокрема Українську Повстанчу Армію.

5. Зняти з порядку нарад ОН закон про міжнародну заборону підпільних рухів, який служить виключно інтересам Совєтів.

6. Створити національні військові відділи в складі европейської Армії.

Після того виступив проф. Ваmелі, директор економічної школи та голова об'єднання американських ветеранів в Бофало, що зупинився на справі народовбивства в Сов. Союзі та Української Визвольної боротьби.

Виступали також з промовами представники еміґрації різних поневолених народів СССР.

Вкінці виступив колишній старшина УПА п. Футала.

По закінченні промов маніфестаційні збори одноголосно ухвалили резолюції і співом „Ще не вмерла Україна” та „Не пора, не пора” закінчили маніфестацію.

На маніфестації переведено збірку для покриття організаційних видатків, яка дала $224.00.

ВИСТАВА ЗДОБУТКІВ НАУКИ ДЛЯ ДІТЕЙ — „СВІТ ПРАЦІ”

У вівторок 5. лютого ц. р. у Дитячому Музеї в Брукліні — (Парк Плейс) — відкрито для шкільної молоді виставу п. н. „Світ Праці”. Вистава має показати учням чуда й здобутки науки та їх безпосередній зв'язок із промисловістю. Організує виставу Шкільний Відділ при співпраці управи Дитячого Музею. Імпреза триватиме до 10. квітня ц. р. Шкільні діти будуть відвідувати її під час годин навчання. Сподіваються, що виставу огляне около 14,000 дітей. Найбільшою сенсацією вистави є машина, яка дає змогу дітям послухати биття їх власного серця. Виставою керує науковий координатор Сільвіо А. Ланча при допомозі восьми учнів.

На цю імпрезу повинні звернути увагу наші батьки, виховники та провідники юнацьких організацій. (вб)

КОМУНІКАТ

В СПРАВІ ЗАМКНЕННЯ ДРУГОГО РОКУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ

Рік закінчується 29. лютого 1952.

Екзекутива Українського Конґресового Комітету Америки на своєму засіданні дня 25. січня 1952 ухвалила:

— Другий оперативний рік Українського Народного Фонду, що тривав від 1. березня 1951, закінчити з днем 29. лютого 1952.

— По замкненню рахунків усе діловодство й бухгальтерію передати на розгляд Контрольної Комісії, яка виготовить своє справоздання.

— Скликати опісля засідання Кураторії Українського Народного Фонду для обговорення справоздання Контрольної Комісії і для перевірки цілої господарки.

Одночасно Український Конґресовий Комітет стверджує, що все ще залишається велика кількість громадян — українців та українок, — які не зложили на Український Народний Фонд свого Національного Датку за 1951 рік.

Те, що багато громадян не прислало ані пожертви на Український Народний Фонд можна пояснити тільки тим, що вони мабуть так уявляють собі, — якщо не можуть зложити Національного Датку відразу в поставленій сумі $10—25—50, тоді вже взагалі не мусять жертвувати на національні потреби. Це уявлення хибне. Український Конґресовий Комітет звертає увагу на те, що Український Народний Фонд складається із збірки Національного Датку та із добровільних пожертв без огляду на їх висоту, та, що з національного погляду і кожна найменша жертва є цінною.

Тому Український Конґресовий Комітет звертається до всіх тих громадян із закликом: виконайте свою громадську повинність! Використайте місяць лютий та складайте Національний Даток чи бодай пожертви на Український Народний Фонд за 1951 рік.

Лютий 1952.

Український Конґресовий Комітет Америки

Національний Даток і пожертви присилайте на адресу:

UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE OF AMERICA
P. O. Box 721, Church St. Annex
New York 7, N. Y.

ВІДГУКИ ДНЯ

ТЕЖ ВЕЧЕРНИЦІ

Читаю оповістки про вечерниці. Танцює американська Україна, аж земля Вашінґтона дуднить.

Ось, 16. лютого аж двоє вечерниць у Ню Йорку: „Великі” — Дністра і „Традиційні” — Червоної Калини.

Не штука, думаю, йти тепер, аби гроші і здоров'я, нічого не грозить.

Але колись!..

Умань, 1919.

Бригада УСС з одного боку міста, армія батька Махна з другого, денікінський генерал Шкуро з своїм корпусом з третього. Бригада ніби тримає Умань, але махнівці забігають.

Біда бідою, але молодий народ розважатися хоче.

І ось одного дня дають Стрільці вечерниці.

Збіглися панночки й баришні, пані й барині, а навіть „панни й пане”, бо хоч гайдамаки свого часу добре в Умані погуляли, то потім поляки знову розмножились. І цивільних чоловіків було трохи, але все це старший річник, бо молоді в війську, або за печею.

Заграла музика, почались танці...

— Ви не вмієте па-д'еспань?..

— Ви не умеете па-де-катр?..

— Якто? Пан не таньчи мазура?!.

Коли приходить вальс — галичани горою, коли козачок — галичани долом.

І враз у самім розгарі забави — двері наростві́р, і в залю ввалюється незапрошена і зовсім небажана публіка. Може тридцять, може сорок, гайдабурів, а всі в шапках, а з-під шапок чуби, а з-під чубів брови, а з-під брів очі, що не дай Бог.

Стали „гості” муром, у кожного наган у руці, і зорять по залі.

А напереді якийсь, увесь у чорному, зеленим поясом переполовлений.

Музика змовкла, жіноцтво ахнуло, головіки застигли на місцях.

Тиша...

Ситуація досить прикра, коли вважати смерть за деяку прикрість.

Ад'ютант полку був найближче. Підступив до чорного.

— Ви до нас на... вечерниці... Дуже приємно... Я називаюся... — і представився.

Чорний блимкнув очима.

— А денікінців у вас немає?

— Нема... Звідки ж?

— Ми думали. Ну, нічого... Я доктор Капельгородський.

— Ви може родич поета Капельгородського?

Чорний посміхнувся:

— Це я сам.

І тоді руку:

— Доброго здоров'я!

На залі один великий віддих полегші.

— Будь ласка — промовив ад'ютант. — Може до буфету...

— Чому ні, можна. Правда хлопці? — звернувся до своїх. — Золоторукавчики на чарку просять...

— Прррравильно! — заскрипіли гайдабури.

І пішли за чорним, поховавши нагани, хто в кобур, а хто просто в кишеню.

Випили, закусили, блиснули очима, моргнули бровами, підкинули губами і забралися, мов димом здиміли.

Ох, яка ж забава після того пішла! Молодість не признає довгої застанови, шумить, як перлисте вино.

— А ви знаєте — казала одна панночка — минулого місяця влаштували були денікінці бал. От махновці ввірвались на залю, казали всім жінкам покластися на землю, а всіх офіцерів перестріляли. Я вже боялася, що й сьогодні треба знову падати на підлогу. А в мене новісіньке плаття, та ще й біле.

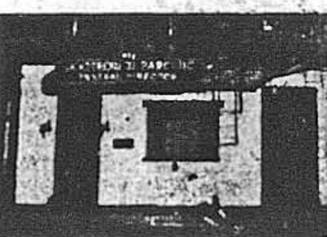
І засміялася.

— — — — —

Читаю оповістки про вечерниці. І прийшов до мене спомин та й сів за стіл... Давні то вже часи, сьогоднішні не такі. Тепер ніхто з жінок не має страху за своє „новісіньке плаття, та ще й біле”...

Хіба мають страх ті хлопці, що тоді танцювали, щоб вони не попадали на землю...

Галактіон Чіпка.

ЩОБ ЗНАЛИ ПРО УКРАЇНУ

(Закінчення зі ст. 2)

„дух спротиву" такий великий, що американцям не треба „журитися"... атомовою війною з СССР — надто смілива. Побудована на таких „інформаціях" американська політика не помогла б цілком певно визволенню поневолених Москвою народів.

Нам треба, щоб світ знав про нас, та горе, коли він це знання спиратиме на однобічних чи неправдивих інформаціях. Перебільшування чи промовчування певних фактів, зв'язаних з українською боротьбою за самостійність, шкодить українській справі. Це повинні розуміти всі ті, що мають нагоду подавати до загального відома інформації про Україну і про її змагання до свободи.

ЗБОРИ ЕКОНОМІСТІВ в НЮ ЙОРКУ

В суботу 9 лютого ц. р. о год. 6 вечором відбудуться в приміщенні НТШ в Ню Йорку, 50 Чорч Ст. кімн. 252 перші Збори Економічної Підкомісії НТШ, на яких буде наукова доповідь проф. Миколи Величківського про „Використання кредитів в сільському господарстві України за часів Совєтів". Крім цього будуть обговорені організаційні питання. Всіх економістів проситься прибути на ці Збори.

Д-р Ю. Фединський
діл. секретар

● **Помідорову пасту до приправи спаґетів, привезену з Угорщини** кількістю 46,537 галонів для армії Злучених Держав, сконфіскувала влада, кажучи, що паста зігнила. Її спровадила одна купецька фірма з Ню Йорку та переслала до табору коло Атланти, у стейті Джорджія.

Бразилія загострює заборону прокомуністичних діянь

Ріо де Жанейро. — Бразилійський уряд наказав усім провінціональним і територіяльним губернаторам не допустити до зібрань комуністичної організації „Континентальний Мировий Конгрес" в якійнебудь частині країни. Міністерство справедливости, оголошуючи наказ до губернаторів, пояснює, що такий розпорядок конечний для оборони публічного ладу й демократичного режиму. Перший з'їзд цієї організації мав відбутися в Ріо де Жанейро і його пляновано на місяць березень на лад інших подібних комуністичних рухів. Уряд каже, що цей рух походить від Совєтів і служить як інструмент комуністичної акції. На з'їзд мали їхати делеґати з Злучених Держав, одначе департамент стейту не дав їм паспортів на виїзд.

Американські сіоністи закупили бондів Ізраїля за 36 мільйонів долярів

Ню Йорк. — Сіоністична Організація Америки, що продає бонди Держави Ізраїля в Америці, оголошує, що загальна сума досі придбаних таким способом фондів виносить $36,000,000, тобто більше, ніж 35 відсотків усіх проданих в Америці ізраїльських бондів від травня минулого року. Голова кампанії продажу бондів виявив, що під час своєї праці зустрінув ворожнечу значної частини жидів, які кажуть, що з створенням Держави Ізраїля сіоністичний рух в Америці не повинен мати місця. Одначе голова сіоністичної організації, Луї Фалк, твердить, що сіоністи будуть допомагати Ізраїлеві так довго, доки це буде потрібне. Він нараховує 152,000 членів сіоністичної організації, а з них 90,000 закупили бонди. Продаж бондів буде тривати три роки, а в першому році квота вища, як передбачувано.

● **Містота літаків марки Сі-46, вже разом з подорожніми, обмежена до 45,000 тон Радою Цивільного Літунства.** Досі вільно було перевозити набір вагою 48,000 тон.

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тим самим і співвласниками 12-ти мільйонового майна організації!

☩

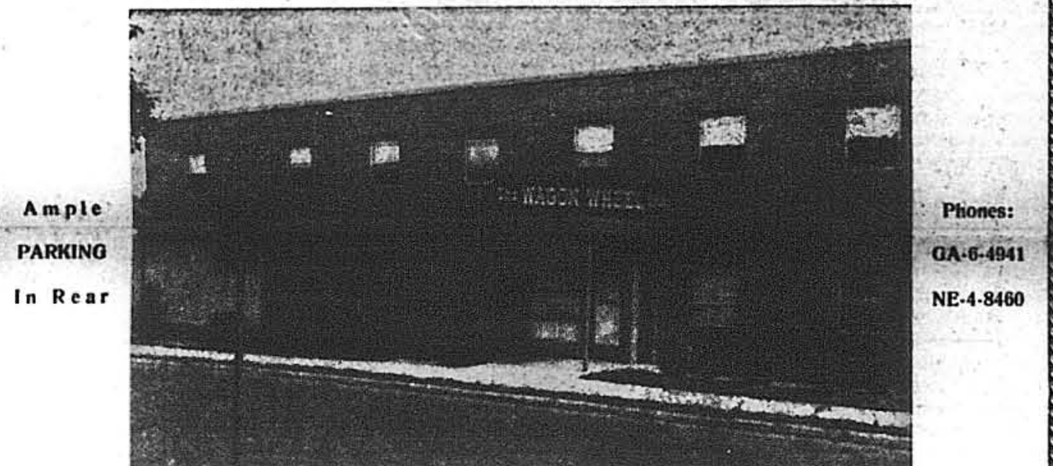
БОГДАН ДІДОРА
(МИХАЙЛО ГУДИМА)

ур. 2. травня 1911 р. в Завалів, повіт Підгайці (Зах. Україна), колишній політичний в'язень польських і німецьких тюрм і концентраційних таборів, провідний член Орг. Українських Націоналістів, член ООЧСУ і СУМА, помер 29. грудня 1951 р. в Ню Йорку.

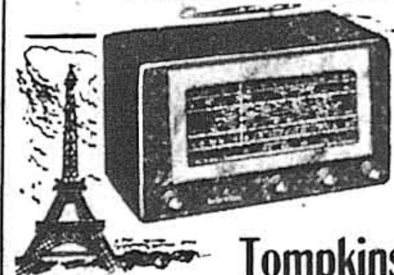
ПАНАХИДА

відбудеться в неділю 10. лютого б. р., в церкві св. Юра в Ню Йорку, надолині, після Служби Божої, що відбувається о 11-тій годині. Проситься близьких, друзів і приятелів вшанувати пам'ять Покійного Богдана своєю участю та помолитися за спокій його душі.

Друзі

ТАРЗАН, ч. 2767. Тіра умовляється.

На дивний звук клацання, Хірам поглянув вгору. — „Мавпи!" закричав він. — „Тікай Ларсоне! Тікай з життям!"

Тимчасом Тарзан і Д'Арнот, приведені сторожею до мешкання Тіри, попали під її суворий допит.

„Король Сутен" — сказала Тіра — „хоче вас усіх повбивати. Я можу вам допомогти в утечі під одною умовою".